

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2503/2019
22.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Кафе - СТР „АА“, власника ББ, предузетника из ..., чији су пуномоћници Мирољуб Обрадовић и Невена Михаиловић, адвокати из ..., против туженог Града Ваљева, кога заступа Заједничко правобранилаштво Града Ваљева и општина: Лајковац, Љиг, Мионица и Осечина, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6485/16 од 01.03.2019. године, у седници одржаној 22.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6485/16 од 01.03.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6485/16 од 01.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 2356/15 од 07.07.2016. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му, на име неоснованог обогаћења плати 833.123,40 динара са законском затезном каматом почев од 16.09.2013. године до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 73.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6485/16 од 01.03.2019. године, одбијена је жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена, а одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да му плати утужени износ, на име неоснованог обogaћења, који представља износ који је тужиоцу наплаћен на име комуналне таксе. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер су нижестепени судови одлуку о основаности тужбеног захтева донели уз примену одредаба материјалног права које не одступа од примене права у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Ревизијом се не указује на другачије одлуке осталих апелационих судова, већ на погрешно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену члана 404. ЗПП, при чему треба имати у виду да чак и евентуално постојање другачије одлуке не би нужно указивало и на другачији правни став, јер правилна примена права код оцене основаности тужбеног захтева у предметима са захтевом као у овој правној ствари зависи и од утврђеног чињеничног стања.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 02.12.2015. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 833.123,40 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**